sindicato
labrego galego
comisións labregas

PRIVATIZAN UNHA COMPETENCIA DE GALIZA PARA FACER NEGOCIO COA AUGA.

A Lei de Augas de Galiza supón a mais grande agresión aos dereitos fundamentais de todos os galegos e galegas nos últimos anos. A auga para alimento e aseo é fundamental para as persoas, os animais e as plantas, é indispensable para a vida e para o sostemento do planeta, tamén é necesaria para a actividade industrial ou de lecer.

Detrás da febre privatizadora dos partidos maioritarios que responden as dinámicas do neoliberalismo está posibilitar o negocio e a especulación, pero está tamén o facer que os gobernos e institucións públicas teñan cada vez menos poder, favorecendo o total dominio e control das multinacionais sobre as persoas, as institucións e os estados.

Até a entrada en vigor da Lei de Augas de Galicia, en xaneiro de 2011, a Xunta de Galicia tiña todas as competencias en materia de auga, xestionando e planificando integramente a conca Galicia-Costa, e participando nas concas compartidas con outras comunidades autónomas (Miño-Sil, Támega-Douro e Eo). A Xunta valíase do organismo autónomo de carácter administrativo *Augas de Galicia* e da *Empresa Pública de Obras e Servizos Hidráulicos*.

Por medio desta lei o parlamento galego aproba converter a empresa *Augas de Galicia* ao dereito privado, pasando a rexerse segundo as normas do mercado libre, e lle traspasa todas as competencias en materia de augas que tiña o executivo galego, perdendo o Parlamento as labores de seguimento e control. Isto significa que amais de privatizar un servizo público, privatizouse unha competencia que foi do estado até o ano 1986 (Real Decreto 2792/1986 de 30 de decembro) e foi transferida á comunidade autónoma. Falta saber se a privatización dunha competencia dun goberno é inconstitucional, ou se pola contra todo vale, no da xestión do público con tal de sacar beneficio privado.

As empresas que funcionan segundo o dereito privado son xuridicamente sociedades anónimas (S.A.), no caso de *Augas de Galicia* as únicas limitacións son as establecidas na propia lei de augas. Pero nada impide que *Augas de Galicia* se poda converter en empresa mixta ou de capital privado. Por poñer un exemplo: en Telefónica dende os anos 50 até a súa privatización no 1997 o estado só tiña o 32,6%, pero aparecía como empresa pública nas estatísticas oficiais.

Son numerosos os expertos que afirman que o dereito xurídico debe estar determinado pola función ou natureza do servizo a prestar, situando no Dereito Público ós servizos públicos administrativos ou actuacións sobre un ben de natureza pública; e no Dereito Privado sitúan os servizos públicos de carácter comercial ou industrial. A Lei de Augas de Galicia converte a auga en ben puramente mercantil, perdendo o seu carácter social, universal e público.

En consecuencia coa perda do carácter público da auga, a lei de augas adapta o seu vocabulario, usando unha nova denominación **Ciclo da Auga**, no lugar de **Dominio Público Hidráulico** para referirse a todo o que ten que ver coa auga.

Esta Lei permitirá facer negocio, coa planificación hidrolóxica, coa construción de infraestruturas que normalmente se fan con axudas públicas, co prezo a pagar polo uso do ben, polo consumo de auga, coa taxa polo subministro, e co canon a pagar pola depuración (canon de vertido), pero tamén está nas concesións de uso e no propio uso. O capítulo mais importante ao referirnos ao uso é a produción de enerxía hidráulica, seguido dos diferentes usos industriais. Tamén existe a posibilidade de facer negocio coa venta de auga transvasada a outras comunidades.

Na actualidade existen 68 centrais hidroeléctricas nos ríos galegos, das que 34 superan a potencia de 10.000 kw . Amais existe a ameaza de 64 solicitudes de novos encoros pendentes de ser autorizados. De nada serviu a Galiza o feito de que xa dende a ditadura de Franco se convertera na comunidade con maior produción de enerxía hidroeléctrica da península, ao contrario as zonas con maior densidade de encoros son as mais despoboadas e empobrecidas.

Tamén existe un grande negocio na venta de auga embotellada e engarrafada, que supera os 150 litros persoa/ano, no estado español, e que vai en aumento en relación directa coa mala calidade da auga das traídas urbanas. Esta mala calidade ten que ver mais cos tratamentos das empresas subministradoras, privadas na súa maioría, que coa súa calidade en orixe.

As expropiacións e as grandes infraestruturas que teñen que ver co até agora chamado: dominio público hidráulico foron feitas con cartos públicos, e nada fai pensar que no futuro non siga sendo así, sen que en ningún caso revertese no público e moito menos na cidadanía. A pesar que a lei de augas foi aprobada e publicada en decembro de 2010, na paxina web da Consellería de Medio Ambiente, Territorio e Infraestruturas aparece o proxecto de orzamentos da Empresa Pública de Obras e Servizos Hidráulicos, empresa suprimida coa entrada en vigor da lei 9/2010 de Augas de Galicia. Nestes orzamentos podemos ver como o orzamento previsto en infraestruturas hidráulicas para o presente ano 2011 é de 89.124.058€, que saen na súa totalidade das arcas públicas (18.064.754€ do estado, 30.257.514€ da comunidade autónoma, 38.127.354€ da unión europea, 2.674.435€ dos concellos). Todo este diñeiro público transfírenllo a empresa Augas de Galicia para a construción de obras hidráulicas, ao que haberá que sumar as axudas a propia xestión hidrolóxica e todo os impostos a recadar que teñen que ver coa competencia en materia de augas e coa propia lei de augas.

A outra privatización, a do subministro das augas urbanas en Galiza foi anterior, tamén a rede de sumidoiros e a depuración de augas residuais daqueles concellos que prestan ese servizo. Os concellos teñen a obriga de subministrar auga potable e saneamento a todas as vivendas, o prezo que os usuarios e as usuarias pagan pola prestación destes servizos non podería ser superior ao custe real do servizo, pero e ben sabido que tanto as taxas de subministro como o canon de vertido, que fixan e regulan os concellos serven para aumentar os beneficios das empresas dedicadas a estes traballos, as que normalmente incumpren os pregos de condicións polos que se lle adxudica este servizo, en moitos casos con concesións a 50 anos. Algunhas das principais empresas subministradoras aos núcleos urbanos son: ACUALIA en Vigo, EMALCSA en A Coruña e AQUAGEST en Ourense e Pontevedra.

Os partidos políticos, os movementos sociais e a sociedade galega en xeral non poden mirar para outro lado mentres vemos que se privatiza un ben e un dereito fundamental para a nosa supervivencia como especie, por elo debes poñerte en contacto coa oficina mais próxima do SLG e acudir e participar en todas as asembleas e accións que se están convocando por todo o noso País.